

A bizalom és a bátorítás szavai

(White asszony egyik utolsó üzenete, amit az 1913-as Generál Konferenciának küldött.) {MR311 42}

Annak a találkozásnak a befejezése után [ITT AZ 1909-ES GENERÁLKONFERENCIÁRA UTAL - a szerkesztő megjegyzése] néhány hónapon keresztül nehéz terhet hordoztam, és felhívtam a felelős testvérek figyelmét azon dolgokra, amelyekre az Úr utasított, hogy tárjam eléjük világosan. Végül néhányan azok közül, akik az általános munkával kapcsolatban bizalmi beosztást töltöttek be, sok imádság és a különböző kapott üzenetek gondos tanulmányozása után bátrak voltak hit által felvállalni a szükséges munkát - olyan munkát, amit nem érthettek teljesen. És miközben Isten félelmében haladtak előre, gazdag áldást nyertek. {MR311 42.1}

Nagy örömmre szolgált látni azokat a csodálatos átalakulásokat, amelyek végbementek egyesek életében, akik úgy döntöttek, hogy inkább hitben haladnak előre az Úr útján, mintsem saját választásukat követték volna. Ha a felelős állást betöltő testvérek továbbra is hamis fényben látták volna a dolgokat, akkor olyan állapotokat hoztak volna létre, amelyek sajnálatosan rontottak volna a munkán. Amikor azonban megszívték az Úrtól kért és kapott útbaigazítást, Isten teljes világosságot adott nekik és képessé tette őket arra, hogy elfogadható szolgálatot nyújtsanak és lelki reformációt hajtsanak végre. {MR311 42.2}

***** {MR311 42}

Amikor az Úr felemeli kezét, hogy utat készítsen szolgálói előtt, akkor az a kötelességük, hogy kövessék az útmutatását. Soha nem fogja elhagyni vagy bizonytalanságban hagyni azokat, akik szívük teljes elhatározásával követik a vezetését. {MR311 43.1}

„Nagy öröm van a lelkemben, testvéreim, hogy minden tekintetben bízom bennetek.” És miközben még mindig a legmélyebb aggodalom nyomaszt azon néhány ember magatartása miatt, akik fontos intézkedéseket hoznak Isten földi ügyének előbbre vitelével kapcsolatban, mégis nagyon bízom a misszió-területeken dolgozó munkásokban és hiszem, hogy amikor összejönnek és az Úr előtt megalázzák magukat és ismételten a szolgálatára szentelik magukat, képessé fogja tenni őket az akarata cselekvésére... {MR311 43.2}

Nagy hatással voltak rám azok a jelenetek, amelyek a közelmúltban vonultak el előttem, éjjel. Úgy tűnt, hogy sok helyen nagy megmozdulások vannak - egy megújulási munka halad előre. Népünk felsorakozik Isten hívására válaszul. Testvéreim! Az Úr szól hozzánk. Ne figyeljünk oda hangjára? Ne készítsük lámpásainkat és ne tegyünk úgy, mint olyanok, akik Uruk eljövételét várják? Olyan időket élünk, amelyek fényhordozásra, tettekre hívnak. {MR311 43.3}

„Kérlek azért titeket..., hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívattatok. Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében.”- General Konferenciai Bulletin 1913, május 19. 34. oldal (Szemelvények 2. kötet 401-2 oldalak) {MR311 43.4}